

LIBRIS

We know
books

AMY LE FEUVRE

PODUL DE PIATRĂ

Traducere din limba engleză
Diana Stănciulescu

editura
Σοφία

București

CUPRINS

I. Un prieten agreabil	5
II. „Încearcă să mă uiți”	17
III. Fără coloană	33
IV. Un soț e suflet din sufletul tău	47
V. „Singura mulțumită din familie”	57
VI. Zdruncinați	69
VII. O schimbare	79
VIII. Refugiul	89
IX. Întâlniri	99
X. În umbra morții	111
XI. Cora	123
XII. Între ruinare și panglici noi	135
XIII. O scrisoare	147
XIV. Nedeslușit	157
XV. Bijuteriile familiei	169
XVI. „În slujba țării”	181
XVII. În livadă	195
XVIII. „Grav rănit”	207
XIX. O sferă mai cuprinzătoare	219
XX. Bolnave	229
XXI. „Spune-mi că te bucuri să mă vezi”	239

XXII. Vești proaste.	249
XXIII. O femeie nefericită.	265
XXIV. Și-a luat zborul.	275
XXV. Alegerea lui Elsie.	285
XXVI. O dezamăgire.	295
XXVII. Prințul și prințesa.	307
XXVIII. Înlanțuiți.	317
XXIX. Întorși de pe front.	329

Redactor: Laura Mândrilă

Traducerea a fost realizată după originalul în limba engleză: Amy Le Feuvre,
Olive Tracy, Dodd, Mead & Company, New York, 1901.

© Editura Sophia, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LE FEUVRE, AMY

Podul de piatră / Amy Le Feuvre; trad. din lb. engleză Diana Stănciulescu
– București: Editura Sophia, 2026
ISBN 978-630-346-128-1

I. Stănciulescu, Diana (trad.)

821.133.1

I

UN PRIETEN AGREABIL

*Dacă-mi va fi dat să mă târăsc, mă voi târi mulțumit;
dacă-mi va fi dat să zbor, mă voi avânta în zbor.
Dar, atâta timp cât va depinde de mine, nu voi fi niciodată nefericit¹.*

Era o dimineață senină, la începutul lui aprilie. Afară, o grădină neobișnuită, de modă veche, cu mult gazon și flori de primăvară în culori vii, mărginită de tufe perene. Înăuntru, o sufragerie lungă și joasă, cu masa de mic-dejun așezată. Olive Tracy stătea în fața ferestrei deschise, îngânând un cântec doar pentru ea, și se uita la pajiștea scăldată în lumină și încărcată de broboane de rouă.

Era o tânără zveltă și înaltă, cu părul castaniu închis și ochii albaștri, ca irlandezii, ochi ce păreau că-și stăvilesc mereu impulsul de a râde, în timp ce buzele i se arcuiiau poznaș. Chipul, însă, avea un aer impresionant. Bărbia ferm conturată trăda hotărârea, iar fruntea înaltă sugera o fire gânditoare.

Îmbrăcată într-o bluză de bumbac proaspăt spălată, cu o fustă bleumarin și un buchet de narcise galbene la cingătoare, ar fi putut foarte bine să pară primăvara personificată.

Atitudinea ei, felul în care și-a ridicat capul să privească o ciocârlie înălțându-se, exprima bucurie și speranță nestăvi-

¹ Sydney Smith (1771-1845), cleric anglican, eseist și spirit satiric, cunoscut pentru inteligența, umorul și comentariile sale asupra societății și politicii britanice (*n. red.*).

lită. Deocamdată viața i se părea foarte frumoasă, era plină de energie, iar lumea proaspătă și dulce din jurul ei îi încânta sufletul.

„Sus mă-nalți! Mă-nalți sus până la cer!

Tu, ciocârlie, cânti plină de mister;

Sus mă-nalți! Mă-nalți sus până la cer!

Tot cânti și iar cânti

Și raiu-l încânti.

Mă poartă, mă-ndrumă până voi găsi

Locul unde simți c-ai prohorisi!”

Rostea aceste cuvinte cu o bucurie neumbrită de nici o grijă, dar, deodată, tresări când o voce de bas a repetat, ca un ecou, ultimele două versuri.

– Bună dimineața, Olive!

– Vai, ce m-ai speriat! De obicei, domnia ta nu se trezește în zori.

L-a salutat pe nou-venit, care traversase peluza neobservat și stătea acum în fața ferestrei deschise, cu un zâmbet larg; apoi l-a invitat în casă. Acesta și-a făcut vânt peste pervazul jos, cu privilegiul unui vechi prieten; apoi s-a oprit cu spatele la șemineu și a măsurat-o din cap până în picioare cu un aer grav.

– Ești prima care a coborât?

– Ce observație originală!

El a surâs – un zâmbet care, parcă, i-a schimbat trăsăturile cam aspre și mohorâte. Înalt și lat în spate, cu ochii cenușii, sinceri și limpezi, care îi făceau negreșit pe răufăcători să se cutremure, Marmaduke Crofton nu prea putea fi numit un bărbat chipeș. „Un bărbat adevărat!” a fost lauda cea mai aleasă care i s-a adus vreodată. Iar mama lui a fost singura care a îndrăznit să afirme că el ar avea un chip frumos.

– Am o veste, dar o păstrez până când își va face apariția și restul familiei.

– Este o veste bună?

El a aruncat o privire spre fața de masă de un alb impecabil, la vasul de argint din care ieșeau aburi, la elegantul serviciu de mic-dejun, împodobit cu buchete de narcise galbene așezate în vase pe mijloc, apoi a remarcat:

– Cred că aici micul-dejun este cea mai plăcută masă a zilei.

– Îmi îngădui să-ți spun și de ce ți se pare așa? Pentru că te simți atât de virtuos venind la timp pentru micul-dejun. Se spune că aceia care se trezesc de dimineață sunt exasperant de mulțumiți de sine și de satisfacți. Dar iată că a venit și mama! Pe Elsie n-o mai așteptăm de obicei, așa încât ne poți împărtăși vestea!

O doamnă în vârstă, distinsă și delicată, purtând o ținută de văduvă, a intrat tocmai când fiica ei vorbea și l-a salutat călduros pe tânărul oaspete.

– E ca pe vremuri, Duke! Mai ții minte când tu și Mark veneați în fugă prin grădină în drumul vostru spre școală, cu rugămintea de a primi o felie de pâine cu miere și niște săruri, spunând că acasă la voi sunteți ținuți aproape flămânzi?

– Mereu ați fost prea amabilă cu noi, spuse Marmaduke Crofton cu o lumină blândă în ochii lui cenușii. Ei bine, doamnă Tracy, ieri am trecut pe la doctor și acum mă duc în oraș să văd dacă mă pot realătura subunității!

– Dar unde mai este acum?

– La Aldershot. Însă eu mă voi alătura celei de la Cape.

În clipa aceea Olive ridică privirea.

– Este decizia ta sau a Oficiului pentru Război? îl întrebă.

– E în totalitate decizia mea. Îi voi lua locul lui Perry, care vrea să se întoarcă acasă.

– Mă surprinde că pleci în străinătate cu tatăl tău atât de nevolnic, zise cu delicatețe doamna Tracy. Oare doamna Crofton este de acord?

– Da, cred că da. Realitatea este că-i voi fi mai aproape lui Mark, care în ultima vreme a fost la pământ, și mama abia așteaptă să îl revăd. Voi fi la numai 20 de mile distanță de tranșeele lui.

– Mereu este ceva legat de Mark, murmură Olive.

S-a lăsat tăcerea, întreruptă doar de venirea lui Elsie Tracy, o fată cu părul blond, cu doi ani mai mică decât Olive. Văzându-l pe oaspetele lor, părul puțin dezamăgită.

– Chiar nu-mi plac surprizele dimineții, a zis aceasta și, după ce a salutat pe toată lumea, s-a așezat pe locul ei la masă, încruntată.

– Lui Elsie îi ia mult să se trezească de-adevăratelea, spuse Olive, aruncându-i surorii ei o privire întrebătoare. Ea se trezește treptat, până pe la prânz. Un proces dificil pentru noi, toți!

– Nu e cazul să te străduiești să mă atragi în conversația voastră, remarcă Elsie indiferentă. Urechile mele au mai mult de lucru și când limba nu. Ce mai e nou?

– Duke va pleca în străinătate, remarcă doamna Tracy.

Apoi, întorcându-se spre tânăr, adăugă:

– Ești sigur că te-ai refăcut de-a binelea? Nu ar fi de dorit să ai iarăși temperatură când ajungi acolo.

– Mă simt mai bine ca oricând, veni răspunsul lui însuflețit. Îmi va prii să schimb puțin aerul și peisajul. N-am mai fost niciodată la Cape. Va fi o experiență nouă.

– Și cât timp stă acolo subunitatea ta?

– Nu prea se știe. Am impresia că sunt tulburări în zona aceea.

– Lasă că te întorci tu cu o negresă drept soție, zise Olive, râzând ușor.

Marmaduke nu-i răspunse nimic, dar îi întâlni privirea jucăușă cu un aer grav și neclintit. O atitudine care a avut asupra ei efectul de a-și feri imediat privirea de a lui, plecându-și ochii, încurcată, spre farfuria din fața ei. A ridicat cana cu lapte, apoi a scăpat-o cu zgomot, iar frumoasa față de masă albă a fost inundată instantaneu.

Doamna Tracy tresări și părul foarte deranjată.

– Olive dragă, tare neatentă mai ești! Sună clopoțelul să vină Fanny. Îmi displace foarte mult neîndemânarea. Ce-ai crezut că faci? În general tu nu ești așa stângace!

– Mă bucur de fiecare dată când Olive greșește! observă Elsie liniștită. E o plăcere să o văd greșind, căci e mereu așa de sigură pe ea și corectă...

– Nu greșesc eu prea des, spuse Olive veselă. Iar când se întâmplă, îmi asum lucrul ăsta. Mamă, îmi pare rău, dar n-am spart cana! Unde rămăsesem? A, știi, trebuie să treci și pe la Diogene, Excelență!

– Sigur că da! Ce mai face? Cred că e cum îl știi dintotdeauna.

– Neschimbat.

Au mai făcut conversație pe diferite subiecte, apoi Marmaduke a ieșit din încăpere, spunând:

– Nu-i pot oferi băiatului decât zece minute. Olive, te rog să mă anunți când vin, da?

De îndată ce s-a închis ușa în urma lui, Olive comentă cu înflăcărare:

– Nu înțeleg cum reușește doamna Crofton să-l aprecieze mai mult pe Mark decât pe Excelența Sa. Proprietatea se duce de răpă din cauza proastei gestionări a administratorului ăluia îngrozitor, și nu mai rămâne nimeni să-l verifice. Din Aldershot ar mai putea veni Excelența Sa, dar din Africa de Sud?! Iar tatăl lui se stinge încet! Mi se pare pur și simplu nemilos!

– Mă tem că Mark le-a dat mari bătaii de cap în ultima vreme, zise mama ei. Doamna Crofton așa mi-a spus ultima oară când ne-am văzut. Are nevoie de o sumă mare de bani și mi se pare că ea ar vrea ca Duke să afle care este situația lui exactă și să se ocupe de afacerile lui de acolo.

– Mark nu se dezice. Pot doar să sper că nu se va întoarce acasă.

– Eddie a scăpat de pacoste acum, spuse Elsie ridicându-se de la masă și trecând cu ușurință peste pervazul jos. Olive, vrei să-ți aduc flori?

– Da, câteva pentru salon. Mamă, am primit vești de la Eddie azi-dimineață! Spune că vrea să ceară două zile permisie săptămâna viitoare.

– Vine acasă? Vai, Olive, dar mult ai mai așteptat să ne dai vestea aceasta! Dragul de el! De trei luni nu l-am mai văzut.

De pe buzele și din privirea Oliviei pieri orice bucurie. Rămase în picioare, confruntând-o pe mama ei aproape cu duritate.

– Mamă, nu ar trebui să vină acasă! Vreau să-i scriu și să-l sfătuiesc să nu vină.

Doamna Tracy s-a așezat pe un scăunel de lângă fereastră și a întins mâna după scrisoare.

– Spui aberații, Olive! Mereu ești atât de severă cu el... Dar ce ne-a scris? Nu e firesc să fie locul lui acasă?

– Nu pricep de ce s-a mai înrolat în armată, spuse Olive, dându-i scrisoarea mamei ei. Singurul lui gând era să scape de slujba pe care o avea.

Rostind acestea, s-a oprit iarăși în dreptul ferestrei, dar încruntată. Apoi s-a uitat la ceas și a părăsit grăbită încăperea, ieșind într-un hol pătrat și întunecat.

– Gata, vino! strigă ea cu voce limpede și răsunătoare.

Marmaduke Crofton coborî scara, sărind câte două trepte deodată.

– Hai cu mine până la pod, vrei? o invită el.

Olive îl privi cu îndoială.

– Dar vei întârzia.

– Am destul timp.

Ea își luă o pălărie cu boruri largi și îl conduse pe o ușă de sticlă spre grădina însorită.

Elsie, care culegea un soi rar de narcise, îi salută scurt când au trecut pe lângă ea.

După ce au străbătut gazonul verde și un șir de ulmi, au ieșit pe o porțiță de fier, înspre o cărare șerpuită, au sărit pârleazul, ajungând într-o luncă cu flori de piciorul-cocoșului, în timp ce Olive vorbea repede și nu foarte coerent.

În cele din urmă, își privi în ochi tovarășul de drum.

– Ești cam posomorât, Excelență! Cum să fii așa într-o asemenea dimineață? Pur și simplu te bucuri să trăiești într-o zi ca asta!

Atunci el a privit-o și i-a spus cu o voce gravă și hotărâtă:

– Olive, acum șase luni ți-am pus o întrebare, iar tu mi-ai dat un răspuns. În dimineața aceasta ai spus că rareori faci greșeli. Oare speranța mea că atunci ai făcut totuși una e deșartă?

– O speranță întru totul falsă, zise Olive pe un ton căutat vesel, privind drept înaintea în timp ce vorbea. Dacă îți aduci aminte, atunci am convenit că vom rămâne, totuși, vechi prieteni. Eu nu am încălcat această înțelegere.

Marmaduke își mușcă mustăcioara, agitat.

– Voi fi plecat multă vreme, spuse el, altfel nu aş reveni cu rugămintea mea atât de curând.

Tocmai ajunseseră la podul vechi de piatră de peste râu. De partea cealaltă se afla drumul mare, iar Olive rămase piironită locului cu o expresie plină de hotărâre pe chip.

– Trebuie să mă întorc, zise ea, râzând nesigur. Am de făcut curat și de stabilit masa. La revedere! Nu am nimic nou

de spus față de cele discutate de noi deja pe acest subiect. Și regret că ai ales să îl redeschizi.

Marmaduke se opri și își îndreptă spatele, ca și cum voia să se îmbărbăteze. Îi luă mâinile în ale lui și o sili să îl privească în ochi; dar, rezervată, Olive ridică spre el fața cu o expresie sfidătoare și ironică.

– Olive, nu cred că-ți cunoști bine sentimentele!

– Mulțumesc! răspunse ea, făcând o mică reverență. Pare-mi-se că e ceva ciudat să nu apreciez o asemenea ofertă. Sunt foarte recunoscătoare pentru această onoare, însă...

Nu a mai apucat să continue, căci Marmaduke i-a lăsat mâinile să cadă pe lângă corp, a tras aer în piept, și-a ridicat pălăria și s-a îndepărtat fără un cuvânt. Ea a rămas pe loc, privindu-l cum dispare, încercată de un amestec de ușurare și uluială.

„Ce bleg!” își spuse încet. „De ce nu poate accepta un «nu», așa cum trebuie? Acum n-a făcut decât să strice atmosfera ultimelor noastre zile și m-a făcut să mă simt ca și cum eu i-am vorbit prea dur. Cu toate că el a fost cel care a înrăutățit situația, readucând în discuție povestea aceea veche!”

S-a rezemat cu mâinile de podul vechi, privind lung la apele curate de dedesubt.

– Așa de agreabil ca prieten și totuși dezagreabil ca iubit... Of! Ce n-aș da să fi rămas băieți și fete pentru totdeauna!

A oftat, apoi se întoarse pe aceleași urme spre casă, pe pajiște. În aer plutea o mireasmă dulce primăvărată, iar păsările își purtau cânturile de dragoste. Pe pajiște, mielușei albi zburdau pe lângă mamele lor mari și liniștite; mugurașii timizi erau încurajați de o adiere blândă să își desfacă taina vieții și să înflorească în revărsarea de lumină dimprejur.

Însă, într-un fel sau altul, bucuria și vioia dimineții de primăvară păreau să se fi risipit pentru Olive. Abia când a ajuns în grădină și se apropia de casă, s-a scuturat nerăbdă-

toare și a alergat înăuntru cu zâmbetul ei obișnuit. Preț de jumătate de oră, a trebăluit prin bucătărie și prin cămară. Apoi, aruncând o privire în sufragerie, o zări pe mama ei stând pe un fotoliu scund și citind ziarul, în timp ce Elsie era la birou, unde redacta niște scrisori. Cu pași ușori a urcat la etaj și a împins ușa de la capătul culoarului lung. Acolo fusese camera de lecții a familiei, care încă mai păstra acest nume. Nu era o cameră mobilată luxos, însă era foarte veselă și confortabilă. În mijloc trona, acoperită cu o față de masă roșie, o măsuță rotundă pe care se afla o colivie cu botgroși. Draperiile roșii și un covor roșu decolorat răsfrângeau o atmosferă caldă în toate colțurile camerei. Tablouri de tot felul și de toate mărimile împodobeau pereții. În cele două firițe se aflau rafturi cu cărți, la care se adăugau un pian vechi și o canapea aproape de fereastră – acestea erau piesele de mobilier principale. Însă, pe canapea, rezemat pe perne, stătea un flăcău, și tocmai spre el s-a îndreptat Olive.

– Ia spune, dragă Diogene, ai avut cumva un oaspete de dimineață?

Băiatul se întoarse spre ea cu un zâmbet larg de bun-venit. Chipul lui era neobișnuit de blând: palid și prelung, cu părul castaniu tuns scurt și cu ochii alunii, cu gura ce știa să zâmbească și în clipele de suferință. Toate trăsăturile feței îi erau impregnate de umor. Dar ceva mai profund și mai dulce se imprimase asupra trăsăturilor lui Osmond Tracy.

– Vino încoace, Olly. Ia loc! Știi bine că tu niciodată nu ești ocupată...

– Nu, niciodată, zise Olive, zâmbind și mângâindu-l ușor pe părul castaniu. Uite, îți ofer jumătate de oră, și apoi trebuie să redactez o scrisoare importantă.

– Una pentru Eddie, pun pariu, veni imediat replica lui Osmond. Cumva tânărul cerșetor te-a umplut iar de griji?

– Frumos mai știi să vorbești despre unchiul tău respectat! Olive trase mai aproape de canapea un vechi scaun împletit din rafie și se cufundă în el, oftând mulțumită.

Osmond schimbă subiectul.

– Ar trebui să mă simt trist, spuse el gânditor. Când Excelența Sa mi-a spus că urmează să plece în Africa săptămâna viitoare, am simțit că se cascadează pământul sub mine. Și cred că nici lui nu-i place ideea.

– Chiar crezi asta?

– E, fată dragă, nu-ți mai țuguia buzele așa! Ce s-a întâmplat între voi? Știu sigur că ceva s-a întâmplat, așa că spune-mi deschis ce-a fost.

Olive clătină din cap, schițând un zâmbet, după care s-a lăsat tăcerea preț de câteva clipe.

Osmond a fost cel care a curmat-o:

– Iar a insistat?

– Șșș! Nu e bine să vorbim despre asta. M-a necăjit foarte tare.

Băiatul o privi plin de compasiune, apoi se uită afară, dincolo de grădină, până la podul vechi de piatră din zare.

– Eu v-am văzut, Olly, și mi-am dat seama imediat!

– Mi-a stricat ziua, spuse Olive, trecându-și mâna peste ochi, căci simțea că o podidește plânsul. Diogene, am coborât devreme azi, încântată de viața mea și de toți cei din jur! Mă simțeam fără nici o grijă, după care a picat scrisoarea lui Eddie. Trebuie să vină săptămâna viitoare, așa a zis, ceea ce înseamnă că are nevoie de bani. Ceea ce sunt hotărâtă să nu se întâmple, în măsura în care țin de mine. Îl vor duce la sapă de lemn. Mă rog – hotărâtă să nu mă las deprimată de lucrul ăsta –, cântam ca să-mi mențin optimismul și, tocmai când revenisem la starea mea din zori, vine Excelența Sa cu vestea lui. Aș fi putut rămâne impasibilă, deși firește că îi vom duce do-

rul – tu mai mult decât oricine altcineva. Dar, când a luat-o de la capăt cu tonul lui tragic, cu ochii mari și felul acela bine ticluit, chiar am simțit că e picătura care îmi umple paharul. Am fost urâcioasă cu el, bineînțeles. A plecat furios și jignit, lăsându-mă cu sentimentul că eu sunt de vină și că va trebui să ajungem cumva la un armistițiu când ne vom revedea.

– Îmi pare rău că nu ții la el, spuse grav Osmond.

– Îmi este un bun prieten, dar niciodată nu va fi mai mult de atât pentru mine.

– Este bun, punct, spuse băiatul pe un ton blajin. E un fiu bun, un frate bun și cu siguranță va fi și un soț bun.

– Prea bun pentru mine. Nu-mi e cu adevărat simpatic decât în momentul în care se enervează. Atunci e și el mai uman.

– Mie mi se pare uman tot timpul.

– Face pe sfântul, Diogene! O vreme am avut suspiciunile mele și cred că și tu l-ai influențat. Am oroare de militanții religioși. Sigur, clericii au dreptul să se poarte așa, dar militarii de rând prea se agită din orice...

– Iar tu preferi pe cineva de genul lui Eddie.

– Bietul Eddie! Cât este de irezistibil! Și de iresponsabil! Tânăra râse puțin, apoi se încruntă.

– Nu, Eddie nu e rău din fire. Ticălosul de Mark i-a insuflat gusturile acelea extravagante și l-a învățat să se implică în cursele de cai și altele asemenea. Mi s-a părut mereu că Eddie este un gentleman din fire și nu ar face nimic care să ne umple de rușine. Ceea ce nu se poate spune despre Mark.

– Datoriile nu sunt foarte...

– Onorabile? Nu te sfii să-mi spui ce crezi. Nu, știu că nu sunt, dar bărbații din regimentele de cavalerie au toți meteahna asta, pare-mi-se, cu excepția cazurilor când sunt într-adevăr bogați. Desigur, a fost o greșeală să îl trimitem pe Eddie în cavalerie. Iar, în prezent, el tratează totul ca pe o

glumă. Nu-i stă mintea decât la cum să se amuze mai copios pe seama serviciului militar!

S-a lăsat iarăși tăcerea, după care Osmond a comentat vesel:

– Cum apare, ia-l tare, el mereu spune că îi faci bine.

– Da, sigur, dar cu ce folos? El mă face să râd și îmi trece toată furia. Chiar îmi fac griji în privința lui. Ți-am spus că mama vinde constant din capitalul ei. În momentul ăsta, nu ne afectează, însă pe viitor va însemna ceva, iar Eddie nu are nici un drept să dispună de acești bani. Are un venit frumușel, ar trebui să îl considere suficient.

Olive se ridică de pe scaun și începu să măsoare camera cu pași mari.

– Mă rog, adăugă ea imediat, descrețindu-și fruntea, n-am de gând să-mi mai bat capul cu asta azi. Îi voi scrie și îl voi conjura să nu mai solicite alte permisiuni deocamdată. Colonelul Holmes i-a scris destul de clar mamei despre el chiar săptămâna trecută, că, dacă nu ar fi fost el însuși în permisie la momentul respectiv, cu siguranță nu i-ar fi aprobat plecarea. Ai primit un număr nou din *Punch*, Diogene? Dă-mi voie să mă uit și eu un pic. Trebuie să râdem, altfel murim!

II

„ÎNCEARCĂ SĂ MĂ UITI”

*Ce-i e mai greu pentr-un îndrăgostit e a-nvăța
Cum să deprindă arta de-a uita¹.*

Cu douăzeci de ani în urmă, soțul doamnei Tracy fusese unul dintre înalții prelați ai catedralei din Blackenbury. De atunci, ea își dusesese traiul în același orașel liniștit și își crescuse cei cinci copii într-o căsuță de țară veche, cu frontoane, chiar în afara orașului. Fiul ei cel mai mare și fiica se căsătoriseră de foarte tineri. Fiul intrase în slujba bisericii; primise o parohie în nordul Angliei și, în mai puțin de un an, se însurase cu fiica parohului. În anul următor, tânărul cuplu se afla într-o vacanță când s-a petrecut ceva mai mult decât tragic. Diligența cu care călătoreau s-a răsturnat; tânărul capelan a murit pe loc, iar tânăra soție a mai trăit doar 24 de ore, cât să dea naștere unui fiu, prea firav și infirm.

Doamna Tracy a luat în grijă acel suflet imediat, aducându-l în sânul familiei. Cu multă grijă și atenție sănătatea băiatului s-a îmbunătățit cu mult; însă a rămas ținut la pat pe viață și doar în rare ocazii putea fi ridicat, așezat într-un scaun cu rotile și scos la plimbare. A fost binecuvântat cu mult umor și curaj, în ciuda izolării lui de lumea din afară, și a

¹ Alexander Pope (1688-1744), poet și satiric al perioadei augustane engleze, cunoscut pentru măiestria sa în distihurile eroice (*n. red.*).